

Larvik tingrett - TLARV-2015-91111

Instans	Larvik tingrett - Dom.
Dato	2015-11-05
Publisert	TLARV-2015-91111
Stikkord	Strafferett. Dokumentforfalskning. Dyrevelferd. Behandling av dyr uten veterinærutdannelse. Straffeloven 1902 § 182. Dyrevelferdsloven § 37.
Sammendrag	En kvinne ble tiltalt for å ha overtrådt forbudet i dyrehelsepersonelloven § 37, som forbyr andre enn veterinærer å behandle dyr medisinsk. Hun ble også tiltalt for å ha utstedet forfalskede repsepter. Hun ble funnet skyldig i begge forhold. (Sammendrag ved Lovdata.)
Saksgang	Larvik tingrett TLARV-2015-91111 (15-091111MED-LARV).
Parter	Den offentlige påtalemyndighet (politiadvokat Nina Aaskjær) mot A (advokat Bjørn Trygve Nilsen).
Forfatter	Lagdommer Randi Carlstedt. Meddommere: Halvor Olav Hvammen og Live Gunhild Jetlund.

A er norsk statsborger og er født 0.0.1972. Hun bor i [adresse]. Hun er utdannet aktivtør og har hatt ulike jobber, men er for tiden sykmeldt, og mottar sykepenger med kr 42.000 pr måned. Hun er ugift og har ingen hun forsørger. Hun har ingen formue.

Ved tiltalebeslutning utferdiget av Politimesteren i Vestfold den 31. mai 2015 er hun satt under tiltale ved Larvik tingrett for overtredelse av

I Dyrehelsepersonelloven § 37 annet straffalternativ, jf. § 18 første ledd

for forsettlig eller uaktsomt å ha overtrådt bestemmelsen om at bare den som er veterinær kan:

1. behandle dyr som det er grunn til å tro er angrepet av smittsom sjukdom eller som har sjukdom hvis behandling krever veterinærmedisinsk kyndighet,
2. nytte undersøkelses- og behandlingsmetoder som krever spesiell kyndighet i forbindelse med diagnostisering, forebygging og behandling av sjukdom hos dyr. Til slike metoder regnes operative inngrep, injeksjoner og annen perforering av hud eller slimhinne,
3. iverksette fullstendig eller lokal bedøvelse,
4. bruke reseptpliktige legemidler til behandling av dyr,
5. forestå kjøttkontroll

Grunnlag:

I perioden april 2014 - januar 2015 i Larvik, som styreleder og daglig leder i [bedrift], undersøkte, stilte diagnoser og behandlet hun dyr til tross for at hun ikke er veterinær, ved at hun blant annet:

- 25. april 2014, avlivet katten 'Murre'
- 19. mai 2014, avlivet katten 'Storepus'
- 20. september 2014, ga hunden 'Tassen' to sprøyter veestimulerende middel under fødsel
- 29. desember 2014, bedøvet, ga smertestillende og tok røntgen av katten 'Simba'
- 29. desember 2014, undersøkt hamsteret 'Franklin' og ga ut parasittpreparat
- 30. desember 2014, bedøvet katten 'Pus'
- 1. januar 2015, sydde og la inn dren i forbindelse med et bittsår på hunden 'Wiggo'

II Straffeloven (1902) § 182 første ledd første straffalternativ

for i rettsstridig hensikt å ha benyttet som ekte eller uforfalsket et ettergjort eller forfalsket dokument

Grunnlag:

I tidsrommet 29. desember til 30. desember 2014 i Larvik, skrev hun ved en eller flere anledninger ut falske resepter, på blant annet beroligende midler og parasittpreparat, ved å forfalske underskriften til veterinær N01 og/eller veterinær N02.

Hovedforhandling ble holdt i Larvik tingretts lokaler, i tiden fra 26.-28. oktober 2015. Tiltalte møtte med sin offentlig oppnevnte forsvarer, advokat Bjørn Trygve Nilsen. Tiltalte erkjente seg ikke skyldig etter tiltalebeslutningen, men erkjente de faktiske forhold slik de er beskrevet i tiltalen.

Retten mottok forklaring fra 22 vitner, og det ble foretatt slik dokumentasjon som framgår av rettsboken.

Aktor la ned slik påstand:

1. A f. 0.0.72 dømmes for overtredelse av straffeloven (1902) § 182 første ledd første straffalternativ og dyrehelsepersonelloven § 37 annet straffalternativ, jf. § 18 første ledd til en straff av fengsel i 24 dager.
2. A fradømmes retten til å drive, være daglig leder eller ha annen stilling ved dyreklinikk eller annen næring som arbeider med dyr for et tidsrom av 5 år, jf. straffeloven (1902) § 29 første ledd bokstav b)
3. Saksomkostninger idømmes etter rettens skjønn.

Forsvarer la ned påstand om at tiltalte frifinnes, subsidiært at hun anses på mildeste måte.

Rettens vurdering

Ved bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet har retten lagt til grunn at det for domfellelse kreves at det fra påtalemyndighetens side er ført fullt bevis for de faktiske forhold, i både objektiv og subjektiv henseende, og at enhver rimelig tvil skal løses til fordel for tiltalte jf f.eks. Rt-1978-882 og Rt-1978-884. Bevisbedømmelsen skal foretas på grunnlag av en vurdering av flere momenter som hver for seg kan ha ulik bevisstyrke. Det kreves ikke at hvert enkelt moment skal være bevist ut over rimelig tvil, så lenge det etter en samlet vurdering av momentene ikke er rimelig tvil om konklusjonen. For eksempel Rt-2005-1353. Beviskravet skal håndheves strengt jf Rt-1998-1945.

Det antas at prinsippet om at all tvil skal komme tiltalte til gode ikke er til hinder for å pådømme en sak hvor det er motstridende vitneforklaringer og få andre bevis, når retten finner en av forklaringene god nok til å festes avgjørende lit til.

Forholdene i tiltalebeslutningen er forøvet, og tiltale er tatt ut, før ny straffelov trådte i kraft 1. oktober 2015. Bestemmelsen om dokumentfalsk er flyttet til ny § 361, men det er ingen endring i straffverdigheten og strafferamme, og retten legger derfor gammel straffelov til grunn.

Det er ikke endringer i forhold til dyrehelsepersonelloven.

[bedrift] i [adresse] i Larvik er registrert stiftet 19.08.2013. I Enhetsregisteret er tiltalte A angitt som daglig leder/adm.direktør og styreleder. Som styremedlem er ført opp N03. Det er forklart at A og N03 i oktober 2013 inngikk avtale hvor det fremgår at A hadde stiftet selskapet [bedrift] og at hun eide alle aksjene. Formålet med selskapet var drift av dyreklinikk med salg av tilhørende produkter og delta i annen relevant næringsvirksomhet. De var enige om å eie og drifte selskapet i fellesskap, og at N03 var styremedlem, men ikke registrert som aksjeeier. Hensikten med avtalen var å forplikte begge parter med tanke på eierskap, lån og sikkerhet i selskapet. Det ble videre avtalt at N03 innen 6 måneder skulle kjøpe 50 % av aksjene. Videre ble avtalt at dersom N03 ikke kjøpte seg inn, kunne A fritt selge aksjene til en annen veterinær, men at N03 da under enhver omstendighet ville være medansvarlig for den sikkerhet som var stilt for selskapet med 50 %.

N03 er utdannet veterinær og har drevet slik virksomhet i mange år. A er utdannet aktivitør, men har hatt ulike typer jobber. Blant annet har hun eid og drevet en tatoveringsvirksomhet, som hun oppga gikk konkurs i 2003/2004. Hun har forklart at hun fra høsten 2011 var ansatt som assistent ved N04s dyreklinikk. I følge Arbeidstakerregisteret var hun ansatt der fra 01 01 2012 til 01 10 2013 og med 14 timer arbeid pr uke. Hun har selv oppgitt at hun jobbet mye mer, og at hun der tilegnet seg svært mye kunnskap. Hos N04 jobbet tiltalte sammen med N03, og lærte mye av ham. Hun har oppgitt at hun hos N04 hadde mange ulike oppgaver og trivdes svært godt. Hun har også forklart at hun selv «alltid» har hatt dyr.

Hun har ingen formell utdannelse i forhold til behandling av dyr, men har forklart at hun hos N04 gjorde alt av stell av dyr, vasking, dyrepleie, var klinikkeassistent og at hun også gikk på [skole] som blant annet holder kurs i dyretolkning.

Det ble åpnet konkurs i [bedrift] AS 24. juli 2015 og boet ble sluttet og utloddet den 15. oktober 2015.

Tiltalens post I er utformet som handlinger foretatt over en tidsperiode og hvor noen forhold er konkretisert.

Kravet til individualisering av en tiltalebeslutning følger av straffeprosessloven § 252 første ledd nr 4 og må ses i sammenheng med EMK artikkel 6 nr 3 bokstav a. som gjelder retten til en rettferdig rettergang og kravet til at tiltalte skal bli underrettet i enkeltheter, om innholdet i og grunnen til siktelsen mot ham. Tiltalebeslutningen skal inneholde en kort, men så vidt mulig nøyaktig beskrivelse av det forhold tiltalen gjelder med opplysning om tid og sted. Ved vurderingen her er det lagt til grunn at hensynet til å få en praktikabel strafforfølgning må avveies mot hensynet til rettssikkerhet for de tiltalte. Rettssikkerhetshensyn er at tiltalte skal få anledning til å forberede sitt forsvar, og i denne sammenheng må det ses hen til det hele som er utlevert til forsvarer, både tiltalebeslutning, bevisoppgave og sakens dokumenter.

Retten anser at tiltalebeslutningen her er tilstrekkelig individualisert. Det vises til Rt-2001-38 og Rt-2008-118.

Tiltalte har forklart i retten at mens de jobbet hos N04 ble N03 og hun enige om at de hadde lyst til å jobbe sammen, og at N03 sa til henne at man ikke måtte være veterinær for å drive en dyreklinikk. Derfor bestemte de seg for å etablere [bedrift]. Det var tiltalte som tok seg av alt av bygging i forhold til forskrifter m.v., alt papirarbeid også sette opp avtaler.

Det ble etter hvert ugreit i forhold til N03, og siste avtale med ham ble skrevet under 25. mars 2014. Han trådte da ut av selskapet, men skulle fortsette en stund til tiltalte fikk ansatt ny veterinær. Men straks han fikk

oppgjøret han skulle ha i henhold til avtalen, så han opp med 14 dagers oppsigelsestid, og jobbet frem til ca 8. april 2014. Da begynte N05 som jobbet frem til påsken, ca 22. april 2014. Tiltalte tegnet kontrakt med N06 i april/mai 2014, men hun hadde mammapermisjon og skulle ikke begynne før i januar 2015. N01 begynte 5. mai 2014 og N02 begynte 15. mai 2014. I tillegg hadde hun avtale med N07.

Tiltalte har erkjent at det i en periode i april/mai 2014 ikke var veterinær til stede på klinikken, men at hun holdt åpent likevel. En periode var det ingen veterinær ansatt eller på kontrakt. Hun mener at det kun var 8 dager det var slik. Videre erkjente hun at det også i slutten av desember 2014 var noen få dager hvor det ikke var veterinær til stede. Det var viktig å holde klinikken åpen både i forhold til inntjening og i forhold til kundene.

Tiltalte har forklart at hun avlivet katten «Murre» den 25. april 2014. Eieren var en fast kunde og det var en gammel og syk katt. Tiltalte forklarte at hun på forhånd hadde ringt med N05 og fikk godkjennelse på at det var greit at hun avlivet katten. Kunden ønsket at tiltalte skulle gjøre dette, og tiltalte har forklart at hun trodde det var greit så lenge hun hadde fått godkjennelse fra veterinær til å gjøre det. Kunden betalte for oppdraget.

Tiltalte har videre forklart at hun den 19. mai 2014 avlivet katten «Storepus» hjemme hos eieren. Dette var en gammel katt og hun tok med det hun trengte til avliveningen fra klinikken. Hun hadde med skjema som hun mener eieren signerte. Hun hadde snakket med N01 om dette på forhånd, og tiltalte gjennomførte avliveningen etter stengetid. Det var veterinærer til stede på klinikken om dagen. 20. september 2014, som var en lørdag kveld, ringte en fortvilet dame til tiltalte. Damen hadde en hund som fødte, det var kommet en valp, men det tok lang tid. Damen var nesten hysterisk. Tiltalte rådet damen til å ta kontakt med Klinikk 24. Tiltalte ringte også til N02 og spurte hva hun skulle gjøre, og om hun skulle hjelpe eller ikke. Tiltalte har forklart at N02 sa hun godt kunne hjelpe og kunne gi middel som fremskyndet veene og N02 ga også doseringen. Tiltalte har forklart at hun snakket med N02 to ganger, og at N02 sa hun kunne sette sprøytene 2-3 ganger. Tiltalte mener at hun satte to sprøyter på hunden. Hun ga også råd om at damen skulle gå med hunden før hun satte sprøyter, men det hjalp ikke å gå. Til slutt ringte tiltalte til Klinikk 24 og damen dro dit med hunden.

Tiltalte forklarte videre at de ca 14 dager tidligere hadde hatt et lignende tilfelle med N01 som veterinær og da gjorde det samme. Tiltalte har også egen hund som fikk mange valper og hvor hun fikk samme middel i forbindelse med fødselen.

I perioden 29.-30. desember 2014 var det ikke veterinær til stede på klinikken. Katten «Simba» kom til klinikken og hadde smerter. Tiltalte ringte da til N06 og snakket med henne. Katten hadde vondt i ryggen og tiltalte tok røntgenbilde av katten. Det viste at det ikke var brudd, men det var to kuler der. Tiltalte stakk hull på en av disse og det kom verk ut. Da ble katten bedøvd og begge kulene renses. Dette er i følge tiltalte en vanlig jobb for en assistent eller dyrepleier. Tiltalte mener at kunden og katten var svært fornøyde.

Samme dag kom også en dame inn med hamsteren «Franklin». Han var i svært dårlig form, og tiltalte mener at eieren ville avlive ham, men at tiltalte frarådet og i stedet undersøkte hun dyret. Hun tok en tapebit på huden fordi hun tenkte at det sikkert var parasitter eller noe. Hamsteren var delvis hårløs og slapp. Tiltalte har tidligere hatt et marsvin som hadde parasitter eller midd. Hun sjekket tapebiten i mikroskop og fant midd. Hun observerte allmenntilstanden til hamsteren. Hun ga også parasittmiddel til den. Til det måtte det skrives ut resept og hun kontaktet da N06 som hjalp henne. Da resepten ble skrevet ut, kom den i N01s navn, og tiltalte skrev under på den med N01s navn. Hun prøvde å etterligne N01s underskrift. Hun fortalte det til N01 da N01 kom fra ferie. Tiltalte gjorde det for å hjelpe hamsteren. Tiltalte visste at N01 var i utlandet på ferie.

Tiltalte forklarte at hun også skrev en resept i N02s navn på samme tid. Det var en hundeeier som kom og var fortvilet fordi han hadde glemt å fornye resept på hjertemedisin til hunden sin. Tiltalte oppfattet at det var krise og ringte til N02 som sa hun skulle ringe inn en resept til apoteket. Kunden hadde med seg boksen med medisiner han tidligere hadde fått utskrevet, men hadde ikke hunden med. Da det etter en tid viste seg at N02 ikke hadde ringt inn, tok tiltalte ut en resept i N02s navn, undertegnet og fakset til apoteket.

Den 30. desember 2014 fikk tiltalte telefon på klinikken om at katten «Nusse», benevnt «Pus» i tiltalen, klødde i øret. Hun ba dem komme inn med den så skulle hun se på den. Den hadde mye sår og vondt, og tiltalte bedøvet katten slik at ørene kunne renses. Hun hadde kontakt med N06 som sa at katten måttet bedøves. Ved denne anledningen tok hun ikke kontakt med andre klinikker eller forsøkte å henvise kunden til andre. Hun mener at hun fant døde midd når hun undersøkte utskrap fra øret, og at katten fikk flytende antibiotika og også smertestillende. Dette ga hun uten at N06 hadde sagt det.

Tiltalte har videre forklart at 1. januar 2015 kom eierne inn med hunden «Wiggo». Den hadde et sår på kinnet. Eierne hadde ringt om kvelden den 31.12 og tiltalte ba dem ta kontakt med andre veterinærer eller klinikker.

Tiltalte ble kontaktet dagen etter fordi «Wiggo» var blitt verre. Hun prøvde å få tak i veterinær eller sende til andre, men det endte med at hun kontaktet N06. De ble enige om at tiltalte skulle ta inn «Wiggo» og se på ham, at hun kunne gi antibiotika og smertestillende og vente til neste dag, eventuelt sy ett sting dersom såret spriket. N06 mente det var for sent å sy da det allerede kunne være verk i såret. Tiltalte har lært å sy av N03, og gjorde det veldig mye sammen med ham. Da «Wiggo» kom så hun at såret var stygt, hun åpnet og laget ny sårkant, rensset såret, la inn dren, og sydde det igjen. Hunden ble bedøvet og fikk antibiotika.

Tiltalte forklarte videre at de hadde et lite lager av reseptbelagte medisiner på klinikken, til bruk der. Det hendte at hun leverte ut slike medisiner, solgte over disk. Dette var særlig i forbindelse med nyttår hvor det var dyr som var skremt av raketter og som fikk noe beroligende. Hun gjorde dette også til tider hvor det ikke var veterinær til stede på klinikken. Det var ingen av veterinærene som reagerte på at hun gjorde dette.

Kristin Helgesen Torkveen er veterinær og seksjonssjef i Mattilsynet. Hun forklart i retten at de i juni/august 2014 fikk en bekymringsmelding om A og klinikken, at hun da snakket med A, men at det ikke ble fulgt opp. I januar 2015 ringte veterinær N08 til Mattilsynet om hamsteren «Franklin» og var opprørt over behandlingen han hadde fått. Kort etter ringte også eier av «Franklin», N09 med bekymring over det hun hadde opplevd på [bedrift].

N09 hadde forklart at det lå en katt til oppvåkning da hun var der og N09 visste at N01 var bortreist. Likevel fikk hun en resept i N01s navn.

I 2014 fikk Mattilsynet en anonym melding om hjemmeavlivning av katt og to katter som var sterilisert. En kom til kontroll og det var mistanke om brokk, men veterinæren som var til stede hadde ikke lyst til å re-operere. Det var A som tok avgjørelsen om at det skulle reopereres. En fra Mattilsynet snakket da med A og hun forklarte at det var et nødtilfelle for å hjelpe. Det kom ny bekymringsmelding høsten 2014 i forbindelse med en schæfer.

Torkveen forklarte at de i Mattilsynet ser svært alvorlig på denne saken hvor tiltalte har gjort ting som kun en veterinær kan gjøre, eller hvor en assistent kan gjøre det under tilsyn av veterinær. Veterinær skal i de tilfellene være i umiddelbar nærhet.

N03 forklarte i retten at han jobbet med tiltalte hos veterinær N04 i Larvik, og at de der planla å starte ny klinikk sammen. N03 jobbet som eneste veterinær ved den nye klinikken fra oppstarten til mars 2014. Hos N04 var tiltalte en hjelpsom og flink medarbeider. Hun hadde 20 eller 30 % stilling, Hun var godt egnet og tilegnet seg raskt kunnskaper. Hun var veldig god på kundebehandling. N03 forklarte at avlivning av katter var hans ansvar og at hun noen ganger satte den siste sprøyten mens han var til stede.

Etter at de hadde etablert klinikken oppstod det konflikter ved at hun blandet seg i arbeidet hans og det var blant annet en dyreeier som spurte hvem som egentlig var veterinæren. Tiltalte hadde ikke vært sånn da de var hos N04.

Da N03 ikke fikk den halvparten han skulle etter avtalen, ble det brudd og de forlikte på at N03 fikk utbetalt kr 140.000, mens han hadde krevet kr 340.000. Da var det blitt veldig dårlig stemning og han sa opp straks han hadde fått pengene, men ordnet det slik at N05 kom og det var veterinær til stede, og N03 kunne gå med en gang. Han forklarte også at tiltalte har sydd i dyr under hans anvisning og oppsyn.

N10 forklarte i retten at hun dro til [bedrift] med hamsteren «Franklin» fordi den var dårlig. N09s svigerinne, N11 er ansatt ved klinikken. N09 forsøkte andre klinikker, men kom ikke inn. Hun fikk beskjed om å komme inn til [bedrift] og sette fra seg buret med hamsteren der, så skulle de se på hamsteren når de fikk tid. Da N09 kom tilbake etter noe tid var hamsteren ferdig behandlet. Hun ble fortalt at A hadde tatt prøve og sett i mikroskopet at det var midd og at hun hadde snakket med veterinær. N09 fikk resept på medisin som skulle dryppes og hun ba tiltalte om hjelp til den første dosen. Da ble «Franklin» tatt ut av buret av tiltalte og hun holdt ham. Han krabbet ut av hendene hennes og falt i gulvet, ca 1,5 meter. A plukket den opp og satte den i buret, og N09 kunne dra hjem med den. Det ble ikke foretatt noen undersøkelse av hamsteren før han ble satt inn i buret igjen etter fallet. I løpet av natten var den veldig stille, den satt bare i buret og var stille og veldig dårlig og den bikket mot venstre og den skalv. Dagen etterpå var N09 på Din Dyreklinikk i Sandefjord hvor hamsteren ble undersøkt og avlivet fordi han var så dårlig. N09 var helt sikker på at det ikke var veterinær til stede og mente det var N06 tiltalte snakket med, mens resepten var i N01s navn. N09 forklarte at hun ikke kom til [bedrift] for å avlive hamsteren, og var ikke klar over at tiltalte ikke hadde utdannelsen til det hun gjorde. Det var andre dyr på klinikken da hun var der med «Franklin», blant annet en katt som lå til oppvåkning.

N08, som er veterinær og daglig leder ved Din Dyreklinikk i Sandefjord, forklarte i retten at en kunde kom inn med en hamster den 30. desember 2014. Hamsteren var veldig dårlig og det ble fortalt at de hadde vært på [bedrift] dagen før og at den som behandlet hamsteren hadde mistet den i gulvet. Etter det ble hamsteren betydelig dårligere og det endte med at den ble avlivet. Den bare lå stille, den bikket til den ene siden og den kunne ikke gå, bare slepte seg av gårde. Det ble videre fortalt at den i løpet av natten ikke hadde brukt løpehjulet slik den pleide. Etter at hamsteren var falt i gulvet ble den ikke undersøkt av tiltalte, bare satt i buret.

N08 forklarte videre at det ikke er ofte at hamstere har midd og at den undersøkelsen tiltalte foretok ikke var adekvat. Små gnagere er også ulike slik at for eksempel hamster og marsvin behandles forskjellig. Denne hamsteren, var nærmest hårløs, hadde noen infiserte sår og den hadde smerter. N08 reagerte meget sterkt på både behandlingen som var gitt og at det ikke var gjort av eller med veterinær til stede. Derfor tok hun også kontakt med Mattilsynet om saken.

N12 forklarte i retten at han høsten 2013 tok kontakt med klinikken for avlving av sin katt, men at familien da satte seg mot det og det ble utsatt, også fordi katten da var blitt litt bedre. N12 hadde da bestilt avlving hjemme. I mai 2014 ble katten veldig dårlig og N12 snakket da med tiltalte. Tiltalte ville kom hjem til dem og avlive katten etter stengetid på klinikken, da hun opplyste at hun var alene der. Selve avlvingen gikk veldig bra og det virket profesjonelt. Tiltalte ga sprøyte og lyttet til katten i stetoskop hele tiden. Det var fredelig og omsorgsfullt. Han kunne ikke huske om hun hadde presisert at hun ikke var veterinær eller om han fikk tilbakemelding om at hun ikke var det. Han var veldig fornøyd med hjelpen han hadde fått. Han betalte for oppdraget.

N11 forklarte i retten at hun hadde en katt med dårlig ben og som ble dårligere og derfor måtte avlives. Hun tok kontakt med [bedrift] i april 2014 og var der flere ganger. De prøvde smertestillende og ble anbefalte en spesialist. Hun tok med katten til klinikken og det var tiltalte som tok mot og avlivet katten. Buttner opplyste at hun fikk veldig god oppfølging fra klinikken etterpå.

N13 forklarte at hun har en liten hund. De var på hytta i Larvik i september 2014 da fødsel for hunden startet. Det kom 1-2 valper, så stoppet det opp. Hun ringte flere veterinærer, også veterinærvakt i Tønsberg, men der var de lite hyggelige og skulle ha betaling kontant. Hun forsøkte å gå med hunden for å få fødselen i gang, men det hjalp ikke. Hun ringte så til [bedrift] og snakket lenge med tiltalte. N13 dro etter hvert til klinikken og var der noen timer før de endte opp på veterinærklinikk i Sandefjord. Tiltalte hadde sagt fra at hun ikke var veterinær, men kunne se om hun kunne hjelpe. Hun var flink til å roe ned både hund og eier. Tiltalte ga hunden medisin for å sette i gang veer, og hun og eieren forøkte å snu valpen som ikke kom ut. Vitnet snakket bare med tiltalte og hun tror ikke det var andre til stede på klinikken.

N14 er veterinær ved Dyreklinikk 24. Hun forklarte i retten at hun i september 2014 hadde akuttvakt for smådyreiere og ble kontaktet av tiltalte. Det var angående en liten hund med fødselsproblemer. Tiltalte hadde forklart at hun hadde forsøkt å få ut valpen, at hun kjente den, men ikke fikk den ut. N14 spurte etter veterinær hos tiltalte og ble fortalt at den var en time unna, og det var derfor raskere å sende hund og eier til N14. Da eieren kom til N14, fortalte hun at hunden hadde fått to injeksjoner med ve-stimulerende middel på [bedrift] og N14 regnet med at det var tiltalte som hadde gitt det.

Ved undersøkelse viste det seg at det lå en valp i fødekanalen, N14 kjente et ben, og prøvde å rette den opp, men også uten å lykkes. Det endte med keisersnitt og da viste det seg at valpen lå med sideslått hode og derfor satt fast. Eieren fortalte at de hadde vært på [bedrift] i noen timer og at de hadde prøvde en stund å få fødselen gjennomført. N14 ble svært opprørt over at det var gitt ve-stimulerende middel av en som ikke er veterinær. Dersom det gis på feil tidspunkt kan det føre til at livmoren revner. Av denne grunn ringte N14 Mattilsynet mandagen etter hendelsen.

N11 var ansatt ved [bedrift] som klinikkassistent. Hennes oppgaver var å ta telefon, stå i resepsjon og ta mot hunder og hjelpe til, ta mot timebestillinger osv.

Hun forklarte at alt gikk veldig bra i begynnelsen, men at N03 og tiltalte kranglet, at det var flere som sluttet, og at de i en periode var uten veterinær. N11 var kjent med en hjemmeavlving som tiltalte tok, og hvor det var bare vitnet og tiltalte på klinikken. De diskuterte hva de kunne og ikke kunne gjøre. Utover den ene avlvingen gjorde de småting og rensset sår, men tiltalte la også dyr i narkose.

N11 bekreftet at tiltalte ga dyr beroligende til nyttårsaften og at det ble skrevet ut resepter.

N06 som er veterinær, startet å jobbe 5. januar 2015, men ble ansatt allerede 1. september 2014. Tiltalte ringte henne i romjulen og spurte om hun kunne jobbe noen dager, men det kunne ikke vitnet, men hun kunne være

tilgjengelig på telefon. Hun ble ringt til noen ganger, blant annet om et marsvin med utøy i pelsen. Tiltalte var usikker og vitnet hjalp til med å finne et middel som kunne brukes ut fra den beskrivelse tiltalte ga henne. N06 hadde full tillit til tiltalte. Tiltalte ringte også angående en hund med et bittsår. Hun ga klarsignal på at såret kunne renses og eventuelt sette ett sting og gi antibiotika. Hun var ikke før senere klar over at hunden ble bedøvd og at såret ble resent, lagt dren og sydd.

N06 ble også oppringt angående en kunde med en hjertesyk hund hvor det var behov for å fornye resepten. Når det gjelder katten Simba som ble røntgenfotografert og fikk byller tømt og renses, husket ikke vitnet dette. Hun forklarte at hun stolte på det tiltalte sa og at det hun sa var riktig observert. Vitnet forklarte at hun har trivdes veldig godt på klinikken etter at hun startet der. Hun har nå overtatt klinikken etter konkursen, og startet opp i et annet firmanavn.

Vitnet N02 er også veterinær, og jobbet ved klinikken stort sett to dager pr uke fra midten av mai 2014 til januar 2015. Hun kunne huske at tiltalte ringte i romjula vedrørende hjertemedisiner til en hund og at vitnet skulle ringe inn en resept. Vitnet var på jobb et annet sted og hadde mye å gjøre. Da hun noe senere ringte inn til apoteket, var resepten allerede kommet i hennes navn. Hun tok ikke dette opp med tiltalte. Hun ble også ringt om en annen resept samme dag.

Vitnet husker også at hun ble kontaktet i anledning en hund med fødselsproblemer og hvor hun ba om at det ble ringt til vakthavende. Hun ga ikke råd om ve-stimulerende middel, men ga råd om å oppsøke veterinær.

Vitnet forklarte videre at tiltalte var i overkant ivrig til å blande seg i behandlingen som ble foretatt på klinikken, og at hun også reagerte på hvordan klinikken ble drevet. Hun hadde inntrykk av at tiltalte «lekte» veterinær, men det var vanskelig å ta opp ting for tiltalte var veldig hyggelig.

N02 forklarte også at hun var kjent med hunden med bittsår, og at tiltalte hadde ført journalen i vitnets navn, og at journalen var ført dagen etter at behandlingen ble gjennomført.

Vitnet N01 er også veterinær og var nyutdannet da hun kom til klinikken. Hun var selvstendig næringsdrivende og leid inn og var der normalt mandag til onsdag, fredag ettermiddag og lørdag. Hun forklarte at hun var ansvarlig når hun var på jobb og at det kun var småting som ble delegert til assistent. Det var noen diskusjoner med tiltalte, og noen ganger var det plagsomt og utfordrende fordi tiltalte blandet seg og det ble diskusjon mens eier og kunder var til stede.

Det var tiltalte som ga ut passord til journalsystemet.

N01 var ikke kjent med om det var tiltalte som hadde skrevet i journalen om hunden med bittsår, men så at den var skrevet dagen etter at behandlingen var foretatt.

Vitnet forklarte også at hun var kjent med at beroligende midler ble solgt over disk uten at det var veterinær til stede.

N16 er eier av hunden «Wiggo». Hun forklarte at hun gikk over til [bedrift] fordi det var praktisk, og at de fikk god service der. Nyttårsaften 2014 ble hunden skadet i treff med en annen hund. De oppdaget først etter en stund at det var et stort kutt, og da ringte de til klinikken og snakket med tiltalte. De ble enige om at det kunne vente til fredagen, og vitnet fikk oppgitt en vakttelefon, og at hun kunne komme inn neste dag hvis hunden ble verre. Vitnet ringte også en annen veterinær og fikk samme svar. De hadde med «Wiggo» i selskap om kvelden og det gikk bra, men utpå natten ble han veldig dårlig. Neste formiddag ringte de derfor til tiltalte og avtalte å komme på klinikken kl 14. Vitnet forklarte at tiltalte tok noen telefoner til veterinærer for å få noen til å komme, og etter en del slike, sa tiltalt at hun kunne hjelpe, men at hun egentlig ikke hadde lov. Vitnet var takknemlig for hjelp og takket ja og ble med som hjelper. Tiltalte gjorde jobben, bedøvet, renses og la inn dren, og sydde. De fikk time til sjekk en uke senere og da var det en veterinær som tok sjekken. Vitnet forklarte at de ikke forøkte å finnen noen andre veterinærer på dag 2, bare kontaktet tiltalte. Tiltalte forsøkte heller ikke å kontakte andre klinikker. De betalte for behandlingen via forsikringsselskapet.

U har som vitne forklart at hun har vært på [bedrift] med to katter. Hun var ved annen klinikk tidligere, men følte seg ikke bra behandlet der. Hun kom til [bedrift] en gang med en katt til behandling, men det var ingen veterinær til stede og da ville ikke tiltalte ta mot. Hun hjalp videre til andre veterinærer.

Også vitnet N17 forklarte at tiltalte hadde sett på hans hund «Kajakk» og gitt uttrykk for at hun ikke kunne sy sår, men henviste videre til andre. Han mener han fikk veldig god hjelp av tiltalte.

N18 er eier av katten «Simba» som hadde vondt i ryggen. Han har forklart at tiltalte så på katten og forklarte at hun ikke kunne gjøre noe, men henviste til andre. Etter hvert så hun likevel på katten og vitnet oppfattet henne

som veldig profesjonell. Hun sa hun ikke var veterinær, men hun var veldig flink og hjelpsom. Katten var der en stund etter at vitnet gikk og det var hans foreldre som hentet katten. De fikk hentebrev på medisiner, vitnet var usikker på om det var en resept, men katten fikk antibiotika. Det ble tatt røntgen og tiltalte fikk verk ut av byllene på ryggen. Katten ble bra, og vitnet forklarte at tiltalte sjekket med en veterinær at det hun gjorde var riktig.

Veterinær N07 jobbet ved [bedrift] fra våren 2014 til ca august 2014, men var der bare 4-5 ganger. Han ble oppringt av tiltalte som trengte en mann, men det ble aldri skrevet noe kontrakt. Han var innleid. Han reagerte på at alt ikke var på plass og at de veterinærene som var der var helt nyutdannet. Han ga uttrykk for at han følte seg overvåket, at tiltalte visste best, at de var der for å gjøre en jobb, men at hun hadde siste ordet. Han har fått vite at det skjedde vaksinasjoner og sedasjoner selv om det ikke var veterinærer til stede. Han konfronterte aldri tiltalte med dette da han følte at perioden hans ble lite sammenhengende, han var der lite. Han sluttet fordi det var vanskelig å kombinere med den andre jobben, at det ble for lite tid i forhold til det behovet som var, dels også forholdet til autoritet og at han følte seg lite selvstendig. Han fortalte om en episode hvor en hund var påkjørt og at tiltalte var i full gang med behandling da vitnet kom, og han så at det stod hennes navn på timer hvor det skulle medisineres.

Dyrehelsepersonelloven § 18 første ledd fastsetter på hvilke områder man må være veterinær for å behandle dyr.

Dyrehelsepersonelloven har erstattet tidligere lov om veterinærer m.v. fra 1948. Med lovendringen ønsket man å sikre at dyr får forsvarlig behandling og at produkter fra matproduserende dyr tilfredsstiller kravene til trygg mat av god kvalitet. Fordi nye yrkesgrupper behandler, eller ønsker å behandle, dyr i økende omfang, er loven i forhold til tidligere lov utvidet til å gjelde både veterinærer og annet dyrehelsepersonell.

Det er i Ot.prp.nr.52 (2000-2001) angitt:

«ved behandling av hobby- og sportsdyr er det færre økonomiske begrensninger slik at mange dyreklinikker nå har utstyr og behandlingsmuligheter av samme standard som humanklinikker har. Det er til slutt et etisk spørsmål om hvor man bør sette grensene for hvilke metoder man kan ta i bruk ved behandling av dyr. Det er et åpenbart behov for å stille krav til kompetanse og forsvarlig virksomhet for veterinærer og eventuelt andre yrkeskategorier som skal ta dyr i behandling etter nye, avanserte metoder. Slike krav bør fastsettes i, eller eventuelt med hjemmel i, en profesjonslov som angir rettigheter og plikter til autorisert personell i samsvar med deres kompetanse.»

Lovens formål er å bidra til at dyrehelsepersonell utøver forsvarlig virksomhet og dermed bidrar til god dyrehelse, forsvarlig dyrevern, trygg mat og ivaretagelse av miljøhensyn. Det er angitt at offentlig godkjenning gjennom autorisasjon eller lisens gir et kvalitetsstempel som sikrer at vedkommende gruppe yrkesutøvere oppfyller visse minstekrav til kunnskaper og ferdigheter, og at de holder et visst faglig og etisk nivå. I dette ligger også en form for statlig kvalitetskontroll med personellet. Krav til kvalifisert personell sikrer kvalifisert hjelp til brukerne og vil sikre kvaliteten på tjenesten og derved bidra til god dyrehelse.

I lovens § 2 er det gitt definisjoner av hva som er å regne for dyrehelsepersonell. Det er de som har autorisasjon etter lovens § 4 og § 5, og hvor det er en forutsetning at man er utdannet veterinær, eventuelt at det kan godtgjøres at man er skikket til å utøve forsvarlig virksomhet. § 13 pålegger dyrehelsepersonell å utøve sin virksomhet på en faglig forsvarlig måte.

§ 15 angir at dyrehelsepersonell i sin virksomhet kan la seg bistå av annet personell forutsatt at det gis tilstrekkelig instruksjon og føres tilsyn. Den som overlater oppgave til andre plikter å påse at vedkommende har de kvalifikasjoner som kreves for forsvarlig utførelse av oppgavene. En dyrepleier kan for eksempel ha kvalifikasjoner på et spesifikt veterinærmedisinsk område (til å bistå under operasjoner etc), men i et slikt tilfelle utfører vedkommende oppgaven på veterinærens ansvar og under dennes overoppsyn. Det vil si at veterinæren må være til stede, i umiddelbar nærhet, og at slik overoppsyn ikke kan skje pr telefon eller forutgående samtale. Det kan også benyttes andre medarbeidere, men det forutsettes at vedkommende har nødvendige kvalifikasjoner, og igjen at den som overlater oppgaven til andre har plikt til å forvisse seg om at vedkommende har de nødvendige kvalifikasjoner, og selv er til stede.

Tiltalte er ikke utdannet veterinær og har heller ingen annen formell kompetanse innen dyrehelse. Hun har ikke autorisasjon eller lisens til å behandle dyr på slik måte som beskrevet i lovens § 18. Dersom hun skal utføre slik behandling er det en forutsetning at det er en veterinær til stede som har ansvaret, og som vet at hun har den nødvendige kunnskap og kvalifikasjon, og som overvåker det hun gjør.

Ut fra den samlede bevisføring og også tiltaltes egen erkjennelse, er retten ikke i tvil om at tiltalte har utført de oppgaver og handlinger som er beskrevet i tiltalens post I. Alle disse handlingene dekkes av dyrehelsepersonellovens § 18. Retten er heller ikke i tvil om at hun da hun gjennomførte disse handlingene, var klar over at hun ikke var veterinær eller annet autorisert dyrehelsepersonell. Retten er ikke i tvil om at hun var klar over dette, men handlet likevel, og hun har derved handlet med forsett.

Retten har funnet bevist ut over rimelig og fornuftig tvil at tiltalte har forholdt seg som beskrevet i tiltalens post I og at hun har handlet med forsett.

Tiltalte har i disse tilfellene ikke handlet som assistent, men på egne vegne. Retten finner at hun i noen tilfeller har konferert med veterinær enten forut eller underveis, men at det kun har vært en rådføring, ikke et oppdrag utført for en veterinær. Det må bemerkes at også de veterinærene som har vært knyttet til klinikken, med unntak for N03, har vært lite opptatt av sitt ansvar som veterinærer i forholdet til tiltalte og at de i stor grad har latt tiltalte virke uten innsigelser. Dette kan i noen grad skyldes at de har vært uerfarne, og at det har vært vanskelig siden tiltalte også var deres sjef og venn. Ansvarsområdet er imidlertid klart. Det er kommet mye ros for behandlingen på klinikken, men det endrer ikke på ansvar og på de grenser det er for hva tiltalte her kunne gjøre. At hun har handlet for å hjelpe og med gode intensjoner endrer heller ikke dette.

Basert på vitneforklaring og tiltaltes erkjennelse har retten videre funnet bevist ut over rimelig og fornuftig tvil at tiltalte ved minst to anledning har skrevet ut resepter i andres navn, og som deretter er benyttet til utlevering av medisin fra apotek. Også ved disse anledninger har tiltalte handlet med forsett. Tiltalte har også levert ut reseptbelagt medisin til kunder over disk, uten at dette er foreskrevet av veterinær, og uten at hun har lovlig adgang til å utlevere, men retten er i tvil om dette går inn under begrepet dokumentfalsk.

Tiltalte har hevdet at hun har vært assistent, og for alle tilfellene har handlet etter konferanse med og derved godkjennelse av veterinær.

Tiltalte var styreleder, daglig leder og eier av dyreklinikken, og har et ansvar for at driften er forsvarlig, herunder at det er veterinær til stede når dyr behandles som beskrevet i § 18. Det er ikke tvil om at hun var klar over at hun ikke kunne behandle dyr, og det vises til at hun selv ved flere anledninger har sagt fra og at hun har henvist til andre klinikker i tilfeller hvor det ikke har vært veterinær til stede.

Retten er heller ikke i tvil om at tiltalte er glad i dyr og at hun på en del områder har tilegnet seg kunnskaper og kvalifikasjoner som gjør henne til en god assistent. Det vises til at hun har fått god omtale av kunder og også godt skussmål i forhold til kontakt med kunder m.v.

I de tilfellene som er beskrevet i tiltalen, har tiltalte ikke bistått en veterinær i en behandling. Det er hun som har handlet og i noen tilfeller søkt råd, og i noen tilfeller også gått langt ut over de råd hun har fått. Retten anser at hun har handlet selvstendig, ikke som en assistent.

Tiltalte har anført at hun har vært i en rettsvillfarelse da reglene om at veterinær skal være til stede ved visse behandlinger, er uklare. Hun har anført at hun ansatte veterinærer som skulle ta seg av det faglige, og når N03 trakk seg ut, ble hun satt i en vanskelig situasjon. Hun har hatt kontakt med veterinær når hun har behandlet dyrene slik det er beskrevet i tiltalen, og da trodde hun det var tilstrekkelig. Retten anser at når tiltalte bega seg inn på et område slik, og i særlig grad når hun skal være daglig leder, hadde hun plikt å sette seg inn i reglene som gjelder for området. Dessuten vises til at hun flere ganger selv har uttrykt at hun ikke kan utføre ting fordi hun ikke er veterinær, med andre ord var hun kjent med reglene, men handlet likevel, og hun kan ikke høres med at hun var i en villfarelse om rettstilstanden.

Rettsvillfarelse kan være både villfarelse om bestemmelsens eksistens, og at man har misforstått den rettslige reguleringen. Det fremgår av så vel vitneforklaringer som av tiltaltes egen forklaring at hun var klar over at det måtte være veterinær til stede for visse inngrep og behandlinger av dyr.

Tiltalte har videre påberopt nødrett, og at det er hennes oppfatning som skal legges til grunn her. En handling som ellers er straffbar, kan være lovlig når den blir foretatt for å redde liv, helse, eiendom eller annen interesse fra en fare for skade som ikke kan avverges på annen rimelig måte og hvor skaderisikoen er langt større enn skaderisikoen ved handlingen.

For de fleste av de inngrep og behandlinger som tiltalte har gjennomført uten veterinær til stede, kunne man ventet til veterinær kunne komme, eller det kunne henvises til annen klinikk eller veterinær. At det er mer kostbart eller mer brysomt er ikke tilstrekkelig til at det er en nødretts handling. Når det gjelder hunden «Wiggo» som ble behandlet, ble det den dagen ikke undersøkt om andre veterinærer eller klinikker kunne ta mot ham. Når det gjelder resepten til den hjertesyke hunden, handlet tiltalte enda hun allerede hadde kontaktet

veterinær som lovet å skrive ut resept. Retten kan ikke se at tiltalte for noen av de handlinger hun er tiltalte for har handlet i en slik nødrettssituasjon som tilsier straffrihet eller straffereduksjon.

Flere av veterinærene hun har knyttet til seg har hatt liten erfaring fra før, og for dem har det også være vanskelig å sette seg opp mot en som er noe eldre og også eier og leder av virksomheten. Det vises også til uttalelser om at hun har «lekt veterinær», diskutert behandling mens dyreeier er til stede, gitt instruksjoner om behandling, satt i gang behandling før veterinæren kommer osv.

Retten anser at det er grunnlag for kritikk mot de veterinærer som har vært knyttet til klinikken, men det fritar ikke tiltalte for hennes ansvar.

Tiltalte domfelles overensstemmende med tiltalebeslutningen.

Straffutmåling:

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Overtredelse av dyrehelsepersonelloven straffes med fengsel inntil 3 måneder, men inntil 6 måneder hvor det foreligger særdeles skjerpende omstendigheter. Det er så vidt vites ingen rettspraksis på området som kan gi noen veiledning.

Overtredelse av straffeloven § 182 straffes med fengsel inntil 2 år, og her er det adskillig praksis som kan gi noe veiledning.

Retten anser at det er en alvorlig overtredelse tiltalte har gjort seg skyldig i. Det er alvorlig at tiltalte har behandlet og gjort inngrep på dyr uten å ha den grunnleggende og inngående kunnskap som er nødvendig og forutsatt. Hun mangler den teoretiske kjennskapen og den dypere forståelsen i faget. Hun har tilegnet seg noen kunnskaper, og er god i relasjoner. At det i de fleste av de tilfellene som er kjent, ikke er blitt alvorlige følger, er bra. Det kunne lett gått galt særlig når tiltalte ga fødselshjelp. Det må i relasjon til straffutmålingen også ses hen til at tiltalte har drevet en utstrakt virksomhet som ikke har gjenspeilet seg i konkrete tiltaleposter, avliving, bedøvelse og behandling, og med utlevering av beroligende medisiner i forbindelse med nyttår, og som tiltalte også har erkjent. Det fremgår også av den fremlagte journal at det er utlevert reseptbelagte medisiner uten at det har vært veterinær til stede, jf oversikten fra politiet.

Retten anser også at det foreligger skjerpende omstendigheter i saken og viser da særlig til det som skjedde med hamsteren «Franklin», og til omfanget av hennes virksomhet.

Allmennpreventive hensyn, og hensynet til tilliten til dyrehelsepersonell og formålet med loven tilsier at det gis en etter forholdene streng reaksjon.

Tiltalte har tatt betaling for de fleste av behandlingene og retten har ikke vært i tvil om at hun også har handlet i den hensikt å holde klinikken åpen og i virksomhet selv om det ikke var veterinær til stede, for å kunne drive og ha inntjening.

I formildende retning ses hen til at tiltalte har erkjent de faktiske forhold og har gjort dette hele tiden, og at hun har samarbeidet under etterforskningen.

Falske resepter er et problem særlig i forhold til narkotika. Det er svært viktig at apotekene kan stole på at de reseptene som kommer inn er utferdiget av personer med lovlig adgang. Dette gjelder både i forhold til tilliten på apoteket, og ikke minst i forhold til hvilke medisiner som utskrives og den dosering som angis. Til dette kreves inngående medisinsk innsikt, og som tiltalte ikke har.

Retten er etter en samlet vurdering kommet til at straffen settes til fengsel i 24 dager som i medhold av straffeloven (1902) § 52 flg gjøres betinget med en prøvetid på 2 år uten særlige vilkår.

Straffeloven § 62 er gitt anvendelse.

Tiltalte har ikke utholdt varetekt i saken.

Rettighetstap:

Etter straffeloven (1902) § 29, kan den som er kjent skyldig i en straffbar handling som viser at vedkommende er uskikket til eller kan misbruke en stilling, virksomhet eller aktivitet, fradømmes retten til for fremtiden å han en stilling eller utøve en virksomhet eller aktivitet, når allmenne hensyn tilsier det.

§ 29 ble i 2006 endret slik at den er lik gjeldende straffelovs § 56, og i Ot.prp.nr.90 (2003-2004) s 320 uttales:

«De foreslåtte endringene tar ikke sikte å en generell heving eller senking av dagens terskel for å reagere med rettighetstap. Terskelen for å idømme rettighetstap skal fremdeles normalt være høyere når det er tale om tap av retten til å utøve en stilling eller en virksomhet i fremtiden, enn når det er tale om å fradømme noen en stilling vedkommende allerede innehar. Rettighetstap som i praksis innebærer at den domfelte fratas sitt levebrød eller muligheten til å praktisere sin utdanning for alltid, skal være forbeholdt de alvorligste sakene. Samtidig vil departementet understreke at rettighetstap kan være et viktig virkemiddel for å hindre alvorlige straffbare handlinger i fremtiden, som når en person som arbeider med barn, har gjort seg skyldig i seksuelle overgrep mot mindreårige.»

Det skal foretas en konkret vurdering av om rettighetstap er rimelig og nødvendig. Det må vurderes om allmenne hensyn tilsier at det idømmes rettighetstap, og hjemmelen til slik idømmelse skal brukes med varsomhet.

Den straffbare handlingen må vise at vedkommende er uskikket til eller kan misbruke stillingen, virksomheten eller aktiviteten. Det er videre anbefalt at det utvises større grad av varsomhet hvor det er spørsmål om å frata noen retten til å inneha en stilling eller til å utøve en næringsvirksomhet enn hvor det er spørsmål om å frata noen retten til å drive rene sports- eller fritidsaktiviteter.

Utgangspunktet ved vurderingen er den straffbare handlingens alvor, og også omfanget av virksomheten. Dernest vil det være et viktig hensyn hvor hardt vedkommende rammes av rettighetstapet, og i dette om vedkommende risikerer å bli avskåret fra sitt levebrød, eventuelt ikke få utnytte sin utdanning.

Det kan også idømmes et begrenset rettighetstap.

Tiltalte har drevet virksomhet som daglig leder /adm. direktør og styreleder i dyreklinikk hvor hun straffes for å ha behandlet dyr hun ikke hadde lov til og som hun ikke hadde nødvendig kunnskap og kvalifikasjon til. Ved ett tilfelle måtte dyret avlives etter hennes behandling, og hun har gitt ut medisiner som er reseptbelagte uten tilstrekkelig kontroll. Slik retten ser det tilsier allmenne hensyn at tiltalte for en periode ikke får anledning til å drive slik virksomhet. Det vises til at dette ikke er noe hun er utdannet til slik at hun ikke av den grunn blir fratatt mulighet til å bruke sin utdanning. Hun blir heller ikke avskåret fra sitt levebrød, da hun er utdannet aktivtør, og har hatt mange andre typer arbeider.

Retten finner således at det ikke er uforholdsmessig om hun for en periode fradømmes retten til å drive, være daglig leder eller ha annen stilling ved dyreklinikk eller annen næring som arbeider med dyr for et tidsrom av 5 år. Hun har ved sine handlinger vist at hun ikke kjenner sine begrensninger og det er for å hindre at hun tar andre dyr i behandling av dyrevelferdsgrunner.

Så vel allmennpreventive som individualpreventive hensyn tilsier at hun idømmes et rettighetstap her.

Ved vurderingen er det også sett hen til den straff som er utmålt for handlingene.

Saksomkostninger.

Tiltalte er domfelt overensstemmende med tiltalebeslutningen og skal etter hovedregelen i straffeprosessloven § 436 dømmes til å betale saksomkostninger til det offentlige.

Det har vært en stor og omfattende sak, men mange vitner, også fra forsvaret side.

Tiltalte mottar for tiden sykepengene.

Tiltalte har erkjent de faktiske forhold, men erkjente ikke straffeskyld. Retten finner ikke at det er slike forhold til stede i saken at saksomkostninger kan unnlates. Retten har vurdert det under den omstendighet at det er overtredelse av en bestemmelse som det finnes lite praksis på, men hvor loven etter rettens oppfatning er klar.

Retten finner under hensyntagen også til tiltaltes økonomi at saksomkostninger skjønnsmessig fastsettes til kr 5.000.

Dommen er enstemmig.

Domsslutning

- 1. A, født 0.0.1972, dømmes for overtredelse av dyrehelsepersonelloven § 37 annet straffalternativ jf § 18 første ledd, og straffeloven (1902) § 182 første ledd første straffalternativ jf. straffeloven § 62 til fengsel i 24 - tjuefire - dager hvor fullbyrdelsen utsettes med en prøvetid på 2 - to - år jf straffeloven § 52, § 53 og § 54.*

2. *A, født 0.0.1972 fradømmes retten til å drive, være daglig leder for eller ha annen stilling ved dyreklinikk eller annen næring som arbeider med dyr for et tidsrom av 5-fem- år, jf straffeloven (1902) § 29 første bokstav b.*
3. *A, født 0.0.1972 dømmes til innen 2 - to - uker fra dommens forkynnelse å betale saksomkostninger til det offentlige med 5 000 - femtusen kroner.*